

LIBRARY CONNECTION
Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Susan Ee

Lumea de Apoi

Al doilea volum al trilogiei
Penryn & Sfârșitul lumii

Traducere din engleză și note de
Alex Văsieș

3
TREI

Toți cred că sunt moartă.
Stau întinsă cu capul în brațele mamei, în remorca unui camion mare. Lumina zorilor accentuează ridurile de pe fața mamei, în timp ce huruitul motoarelor vibrează prin corpul meu vlăguit. Facem parte din Caravana Rezistenței. O jumătate de duzină de camioane militare, furgonete și SUV-uri își croiesc drumul printre mașini abandonate, ieșind din San Francisco. La orizont, în spatele nostru, cuibul îngerilor încă fumează după lovitura Rezistenței.

Ziarele acoperă ferestrele magazinelor de-a lungul drumului, formând un coridor care amintește de Marele Atac. Nu am nevoie să citesc ziarele pentru a-mi da seama ce se spune în ele. Toată lumea a rămas împietrită la știrile din timpul zilelor de la început, când reporterii încă își făceau treaba.

PARISUL ÎN FLĂCĂRI, NEW YORKUL INUNDAT,
MOSCOVA DISTRUSĂ
CINE A TRAS ÎN GABRIEL, MESAGERUL LUI
DUMNEZEU?

ÎNGERI PREA AGILI PENTRU PROIECTILE LIDERII NAȚIUNILOR ALUNGAȚI ȘI DEZORIENTAȚI SFÂRȘITUL LUMII

Trecem pe lângă trei oameni fără păr, înveliți în cearșafuri cenușii. Lipesc flyere pătate și mototolite ale unuia dintre cultele apocalipsei. Între bandele de pe străzi, culte și Rezistență, mă întreb cât va mai dura până când toată lumea va face parte dintr-un grup sau altul. Chiar și la sfârșitul lumii simțim nevoia să aparținem de ceva, cred.

Membrii cultului se opresc pe bordură ca să ne privească trecând în camionul nostru aglomerat.

Ca familie, trebuie că părem foarte mici — doar o mamă speriată, o adolescentă cu părul negru și o fată de șapte ani șezând în remorca unui camion plin de bărbați înarmați. Oricând altcândva, am fi fost ca niște oi în compania unor lupi. Dar acum avem ceea ce unii ar putea numi „aspect impunător“.

Unii dintre bărbații din caravana noastră sunt camuflați și au puști. Mitralierele unora sunt încă îndreptate spre cer. Unii sunt chiar de pe străzi și au tatuaje cu diferite bande, făcute acasă — arsuri provocate chiar de ei pentru a-și marca omorurile.

Totuși, acești bărbați se înghesuie departe de noi pentru a păstra o distanță sigură.

Mama continuă să se lege înaintea și înapoi, așa cum a făcut în ultima oră, de când am părăsit cuibul care a explodat, psalmodiind propria ei versiune a vorbitului în limbi. Vocea ei urcă și coboară de parcă ar purta o ceartă teribilă cu Dumnezeu. Sau poate cu diavolul.

O lacrimă cade de pe bărbia ei și aterizează pe fruntea mea și știu că i se frânge inima. I se frânge din cauza mea,

fiica ei de șaptesprezece ani, a cărei sarcină era să aibă grijă de familie.

După știința ei, sunt doar un corp lipsit de viață pe care diavolul i l-a trimis. Probabil că nu o să poată niciodată să-și ștergă din fața ochilor imaginea cu mine, întinsă fără vlagă în brațele lui Raffe, cu aripile lui de demon luminate din spate de flăcări.

Mă întreb ce părere ar avea dacă cineva i-ar spune că Raffe a fost de fapt un înger și că a ajuns să aibă aripi de demon pentru că a fost înșelat. Ar fi acest lucru mai ciudat decât dacă i s-ar spune că de fapt nu sunt moartă, ci doar supusă unei paralizii ciudate din cauza înțepăturii unui monstru înger-scorpion? Ar crede probabil că acea persoană e la fel de nebună ca ea.

Sora mea mai mică stă la picioarele mele, aparent împietrită. Privește în gol și are spatele perfect drept, în ciuda scuturăturilor camionului. E ca și cum Paige s-ar fi izolat de tot.

Bărbații duri din camion se tot uită pe furie la ea, ca niște băieți care trag cu ochiul peste păturile lor. Arată ca o păpușă dintr-un coșmar, zdrobită și cârpită. Urăsc să mă gândesc la ce trebuie să i se fi întâmplat pentru a ajunge așa. O parte din mine ar vrea să știe mai multe, dar o parte din mine e fericită că nu știe.

Inspir o gură mare de aer. Va trebui să mă ridic, mai devreme sau mai târziu. Nu am de ales, trebuie să înfrunt lumea. Sunt complet dezmoțită acum. Mă îndoiesc că aș putea lupta sau altceva, dar, din câte îmi pot da seama, ar trebui să fiu în stare să mă mișc.

Mă ridic.

Presupun că, dacă aș fi planificat lucrurile cum trebuie, aș fi fost pregătită pentru țipete.

Mama e cea care țipă cel mai tare. Mușchii i se crispează într-o teroare totală, ochii îi sunt incredibil de larg deschiși.

— E în regulă, spun. E în regulă. Bolborosesc cuvintele, dar sunt recunoscătoare că nu vorbesc ca un zombi.

Ar fi amuzant, exceptând gândul descurajator care îmi apare brusc în cap: Acum trăim într-o lume în care cineva ca mine ar putea fi ucis pentru că e un ciudat.

Îmi întind mâinile într-un gest liniștitor. Spun ceva pentru a încerca să-i calmez, dar cuvintele se pierd printre țipete. Panica, într-un perimetru mic precum o remorcă, e aparent contagioasă.

Ceilalți refugiați se îmbulzesc unii într-alții în timp ce înaintează spre partea cu geam a camionului. Unii dintre ei par pregătiți să sară din vehiculul în mișcare.

Un soldat cu fața plină de coșuri își îndreaptă pușca spre mine, apucând-o de parcă e pe cale să comită îngrozitorul lui prim omor.

Am subestimat cu desăvârșire nivelul de frică primară care se-nvârte în jurul nostru. Acești oameni au pierdut totul: familiile, siguranța, Dumnezeuul.

Iar acum, un cadavru reanimat se întinde spre ei.

— Sunt în regulă, spun încet, cât pot de clar. Susțin privirea lungă a soldatului, cu intenția de a-l convinge că nu se petrece nimic supranatural. Sunt vie.

Urmează un moment în care nu sunt sigură dacă se vor relaxa sau mă vor azvârli din camion odată cu descărcarea unei arme de foc. Încă mai port sabia lui Raffe agățată la spate, ascunsă aproape cu totul sub jachetă. Asta mă consolează puțin, chiar dacă, în mod evident, nu poate opri gloanțele.

— Te rog. Îmi păstrez vocea cât mai blândă și mișcările foarte lente. Eram doar adormită. Atâta tot.

— Erai moartă, spune soldatul palid, care nu pare cu nici o zi mai vârstnic decât mine.

Cineva izbește în acoperișul camionului.

Ne face pe toți să sărim, și am noroc că soldatul nu apasă din greșeală pe trăgaci.

Geamul care dă înăuntru camionului se deschide și capul lui Dee se strecoară pe acolo. Ar putea părea aspru, numai că e greu să-l iei foarte în serios datorită părului său roșu și a pistriurilor de băiețel.

— Hei! Dă-te înapoi de lângă fata moartă. E proprietatea Rezistenței.

— Da, spune fratele său geamăn, Dum, din interiorul cabinei. Avem nevoie de ea pentru autopsii și alte chestii. Crezi că e așa ușor să găsești fete ucise de prinți-demoni?

Ca de obicei, nu pot face diferența între cei doi frați, așa că îl asociez la întâmplare pe unul cu Dee, iar pe Dum cu celălalt.

— Nu o omoară nimeni pe fata moartă, spune Dee. Cu tine vorbesc, Soldat.

Arată spre tipul cu pușcă și îl privește cu asprime. Ai crede că, dacă seamănă cu un set de Ronald McDonald¹ terminați de la droguri și cu porecle precum Tweedledee și Tweedledum, nu ar putea avea niciun fel de autoritate. Dar, cumva, tipii ăștia par să știe cum să treacă de la penibili la mortali cât ai bate din palme.

Sper, cel puțin, că glumesc în ceea ce privește autopsia.

Camionul se oprește într-o parcare. Acest lucru distrage atenția de la mine, pentru că toți privim în jur.

¹ Ronald McDonald, personajul costumat în clovn care este folosit drept mascotă a lanțului de restaurante McDonalds.

Clădirea în stil adobe¹ din fața noastră îmi e familiară. Nu e școala mea, dar e o școală pe care am văzut-o de zeci de ori. E liceul din Palo Alto, denumit cu afecțiune Paly High.

O jumătate de duzină de camioane și SUV-uri opresc în parcare. Soldatul încă stă cu ochii pe mine, dar își coboară pușca la un unghi de 45 de grade.

O mulțime de oameni se holbează la noi pe măsură ce restul micuței caravane oprește în parcare. Toți m-au văzut în brațele creaturii cu aripi de demon care era, de fapt, Raffe, și toți au crezut că eram moartă. Mă încearcă un sentiment de sfială, așa că mă așez pe bancă, în spațele surorii mele.

Unul dintre bărbați se întinde ca să-mi atingă brațul. Poate că vrea să verifice dacă sunt caldă precum cei vii sau rece ca un mort.

Fața surorii mele se schimbă instant, de la o expresie goală, la un mârâit animalic, în timp ce se repede spre bărbat. Dinții ei ascuțiți strălucesc în timp ce se mișcă, accentuând amenințarea.

De îndată ce bărbatul se dă înapoi, ea se întoarce la expresia ei goală și la postura de păpușă.

Bărbatul face ochii mari, trecând cu privirea de la mine la ea și înapoi, pentru a găsi indicii la întrebări la care eu nu pot răspunde. Toți cei din parcare au văzut ceea ce tocmai s-a întâmplat și toți ne privesc cu uimire, la fel ca el.

Bun venit la spectacolul ciudaților!

¹ Stil de construcție inspirat de civilizațiile vechi, care folosește chirpiciul drept materie primă.

Paige și cu mine eram obișnuite să se holbeze oamenii la noi. Eu îi ignoram pur și simplu, dar Paige le zâmbea întotdeauna, din scaunul ei cu rotile. Aproape întotdeauna, zâmbeau și ei înapoi. Era greu să rezisti șarmului lui Paige.

Dar asta a fost demult.

Mama noastră începe din nou să vorbească în limbi. De data asta mă privește în timp ce cântă, de parcă se roagă la mine. Cuvintele aproape guturale care îi ies din gât domină zgomotele șoptite ale mulțimii. E felul ei să adauge o doză serioasă de spaimă chiar și la lumina afumată a zilei.

— În regulă, să coborâm, spune Obi, pe un ton autoritar.

Are peste un metru optzeci, umeri lați și un corp muscular, dar prezența lui impresionantă și încrederea sunt cele ce îi conferă rolul de lider al Rezistenței. Toți privesc și ascultă în timp ce el trece pe lângă numeroasele camioane și SUV-uri, cu aspectul unui adevărat comandant militar aflat într-o zonă de război.

— Evacuați camioanele și îndreptați-vă spre clădire. Feriți-vă pe cât posibil de cerul deschis.

Asta diminuează tensiunea și oamenii încep să sară afară din camioane. Oamenii din camionul nostru se împing și se izbesc unii de alții în graba lor de a fugi de noi.

— Șoferi! strigă Obi. Când camioanele s-au golit, împrăștiați-vă și parcați vehiculele astfel încât să puteți ajunge ușor la ele. Ascundeți-le printre mașinile blocate din trafic sau pe undeva, astfel încât să fie greu de observat de deasupra.

Se plimbă prin râul de refugiați și soldați, dând sens și îndrumare unor oameni care altfel ar fi pierduți.

— Nu vreau niciun semn care să arate că zona asta e ocupată. Nimic nu trebuie curățat sau aruncat pe o rază de o milă.

Obi se oprește când îi vede pe Dee și pe Dum stând unul lângă celălalt, holbându-se la noi.

— Domnilor, le spune Obi lui Dee și Dum, care ies din transa lor și își îndreaptă privirea spre el. Vă rog să le arătați noilor recruți unde să meargă și ce să facă.

— Corect, spune Dee, oferindu-i lui Obi un salut de băiețel, cu un zâmbet de băiețel.

— Bobocilor! strigă Dum. Toți cei care nu știu ce au de făcut, haideți după noi!

— Înaintați, oameni buni, spune Dee.

Cred că la noi se referă. Mă ridic cu dificultate și mă întind automat după sora mea, dar mă opresc înainte să o ating, ca și cum o parte din mine ar crede că e un animal periculos.

— Haide, Paige.

Nu știu ce voi face dacă nu se mișcă. Dar se ridică și mă urmează. Nu știu dacă mă voi obișnui vreodată să o văd stând pe propriile ei picioare.

Mama mă urmează și ea. Nu se oprește din cântat, totuși. La drept vorbind, e chiar mai zgomotoasă și mai înflăcărată decât înainte.

Pășim cu toții în fluxul de nou-veniți, pe urmele gemenilor.

Dum merge cu spatele înainte, vorbindu-ne.

— Ne întoarcem la liceu, acolo unde instinctele noastre de supraviețuire sunt la cel mai înalt nivel.

— Dacă simțiți nevoia de a vopsi pereții sau de a o snopi în bătaie pe vechea voastră profesoară de matematică, spune Dee, faceți-o acolo unde păsările nu vă pot vedea.

Trecem pe lângă clădirea principală în stil adobe. Din stradă, școala pare înșelător de mică. Dar în spatele clădirii principale e un întreg campus de clădiri moderne conectate prin coridoare acoperite.

— Dacă vreunul dintre voi e rănit, luați un loc în sala asta frumoasă de clasă.

Dee deschide cea mai apropiată ușă și aruncă o privire înăuntru. E o clasă cu un schelet în mărime naturală atârând într-un cuier.

— Scheletul vă va ține companie cât timp așteptați medicul.

— Și dacă vreunul dintre voi e medic, spune Dum, pacienții vă așteaptă.

— Țtia suntem toți? întreb. Suntem singurii supraviețuitori?

Dee îl privește pe Dum.

— Au voie fetele zombi să vorbească?

— Dacă sunt drăguțe și vor să facă lupte în noroi cu alte fete zombi.

— Ce tare...

— E o imagine dezgustătoare.